

Парада бола

Пише: Драгомир Анђелковић
понедељак, 21 септембар 2009 20:24

Замислите призор који се одвија на платоу испред Филозофског факултета 2011 године: Човек са чијих леђа се слива крв, копрцајући се од бола, покорно ишчекује следећи ударац трокраким бичем. Док сурова домина својски замахује кожном направом за „драње“ коже, гледаоци са својих раздраганих лица бришу зној и капље крви, које су их трен раније запљуснуле.

У питању је друга по реду „Парада патње“, коју одржавају љубитељи *hard core* садо-мазохизма. Јер, ако хомосексуалци јавно демонстрирају своје сексуалне склоности, што и љубитељи свог или туђег бола не би приказали своје вештине, справе за мучење, и способност људског тела да издржи свакојаке патње.

Уосталом, нашли би се неки глумци, као што је ових дана био случај са Драганом Бјелогрићем и Мирјаном Карановић, који би се потрудили да цео хепенинг неупућеним масама прикажу у ружичастом светлу. А не да се неки затуцани родитељи буне што ноћне море не дају мира њиховој деци, само зато што су се случајно затекла на скверу где је нека тета бесомучно урлала док су је поливали врелим уљем и растезали на некаквој инквизиционој справи. Деца на време треба да схвате, не само да је нормално све у чему људи уживају, већ и да је ненормално да се противе ономе чега би се њихови родитељи, углавном, гнушали.

Дужна су да утуже у главе да је ретроградно да захтевају да свако ужива у ономе што драстично одудара од укуса већине, у миру дома свога или на месту где се окупљају људи сличних склоности. Наступила је епоха неограниченог хедонизма. Кома прија нека декадентна крајност, тај је напредан и са друштвеног становишта благословен. Ко је заостао нека се покрије ушима и ћути, док се друштво труди да и његову децу изведе на прави пут.

Можда ће брзо доћи време да и љубитељи коза и јараца јавно покажу шта (и кога) воле. Да и они са својим драгим сексуалним партнерима и партнеркама, поносно продефилирају градом, док са њима шетају председник републике и владе, министри и амбасадори нама пријатељских земаља, које су нас бомбардовале 1999. године. Да поносно покажу рогове и вуну својих љубимаца, док се друже са онима који желе да Срби темељно усвоје евроатлантске вредности; да прихвате да су вазелин и бич из секс шопа, једнако

Парада бола

Пише: Драгомир Анђелковић
понедељак, 21 септембар 2009 20:24

важни као славски колач и кандило!

Ако вам делује да претерујем, сетите се речи Оскара Вајлда: „Да истину спознамо морамо је претерано видети“. Традиционалне породичне вредности – до којих је, без обзира на извесну дозу декаденције коју смо до сада примили – већини нас стало, улазе у раздобље када ће се радити на њиховом потпуном разарању. Очито је да су евроатлантски центри моћи, и њихове овдашње експозитуре, под фирмом борбе за толеранцију и тзв. европеизацију Србије, покренуле кампању хомосексуализације наше земље. Она се надовезује на већ деценијски, нажалост у многоме успешан, процес депатриотизације нашег народа, и багателисања националне културе. Знају поменути моћници да се најлакше влада атомизованим људима, похотним егоистима и потрошачким манијацима, којима није стално ни до најближих, ни до родне груди.

Обрада свести многих од нас толико је далеко отишла да је у садашњем тренутку неопходно извесно претеривање како би очистили паучину испред очију, и увидели реалност. Уосталом, ако то не урадимо, оно што је плод имагинације данас, за коју годину можда ће постати одраз наше стварности.

У том светлу, иако то некима од нас није по вољи, требало би можда гледати и на нешто снажније изражавање незадовољства поводом тзв. параде поноса од стране припадника неколико изразито националних организација. Сувише смо ниско пали, сувише тога су непријатељи морала и традиције већ постигли, да бисмо имали основа да се надамо успеху ако будемо само гунђали у кафани или рецитовали протестне песме у неком београдском парку.